

РЕШЕНИЕ

№ 38470

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7977** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба с вх. № 23067/30.06.2026 г. на Ж. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 10, чрез адвокат Т. Р. Й., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2232611/29.05.2026 г., издадена от П. Ц. Ц. – командир на отделение при 02 Районно управление (РУ) към Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). С нея, на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, на оспорващия е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради липса на компетентност на издателя, неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му. Твърди, че не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, че застрахователят и Гаранционният фонд не са изпълнили задълженията си за уведомяване и че не е знаел нито за липсата на застраховка, нито за регистрационния статус на моторното превозно средство. Сочи, че автомобилът е бил първоначално регистриран, с поставени регистрационни табели и с издадени регистрационни документи, поради което оспорва квалификацията на деянието. Възразява, че не са установени вината му и необходимостта от прилагане на административната принуда, а заповедта не съдържа достатъчно конкретни фактически и правни основания. Поддържа нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6

АПК, като излага твърдения за затруднения в личния и семейния живот поради невъзможността да управлява автомобил и да подпомага семейството си.

Прави искане заповедта да бъде отменена.

Ответникът – командир на отделение при 02 РУ – СДВР, не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което преписката е изпратена на съда, е направено възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 24.03.2026 г. в 04:26 ч. регистрацията на лек автомобил „Б. Х4“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ж. Ч., е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, след уведомление от Гаранционния фонд за липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На 29.05.2026 г. около 08:45 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал посочения автомобил. При извършената полицейска проверка и справка в автоматизираната информационна система „Пътна полиция“ е установено служебното прекратяване на регистрацията. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4804266/29.05.2026 г., в който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. В обстоятелствената част на акта е посочен час 08:45 ч., а в заглавната му част – 08:53 ч. Актът е подписан от оспорващия без вписани възражения и му е връчен на същата дата.

На 29.05.2026 г. П. Ц. Ц. – командир на отделение при 02 РУ – СДВР, е издал оспорената Заповед № ГРАМ-2232611. В нея е описано управлението на автомобила при служебно прекратена регистрация и е посочено нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. На основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е разпоредено временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 29.05.2026 г.

На 14.06.2026 г. в 21:56 ч. за автомобила е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗАД „Армеец“, със срок на покритието от 00:00 ч. на 15.06.2026 г. до 23:59 ч. на 14.06.2027 г. Според справката от информационната система на Министерството на вътрешните работи (МВР) на 15.06.2026 г. в 13:27 ч. регистрацията на автомобила е служебно възстановена на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, след получени данни от Гаранционния фонд за валидна застраховка.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е от адресата на мярката, чиито права са непосредствено засегнати, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на 29.05.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 12.06.2026 г. – в последния ден на четиринадесетдневния срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Доказателствата по делото следва да бъдат преценени при така разпределената доказателствена тежест.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4,

т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 2 от Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи от секторите „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР, след успешно положен изпит по ЗДвП и Кодекса за застраховането (КЗ), да прилагат с мотивирана заповед мерките по чл. 171 ЗДвП, включително по т. 1.

От Заповед № 513з-2546/11.03.2024 г. и Удостоверение № 513р-84557/03.08.2026 г. се установява, че П. Ц. Ц. е преназначен на длъжност командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ – СДВР, която изпълнява и към датата на издаване на оспорения акт. Следователно са доказани както принадлежността на издателя към кръга на оправомощените длъжностни лица, така и изпълнението на условието за оправомощаване. Неточното изписване на номера на оправомощителната заповед в оспорения акт не променя действително предоставените правомощия, установени от представената заповед. Оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Неоснователно е и възражението за липса на правомощие за извършване на проверката и съставяне на АУАН. Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., във връзка със Заповед № 513з-7486/03.08.2023 г., обхваща и тази контролна дейност на служителите от съответното звено. Длъжностното качество на П. Ц. Ц. към релевантната дата се установява от кадровите документи, независимо от изписването на предишната му длъжност „старши полицай“ в едно от приложените копия на АУАН.

Заповедта е в писмена форма и съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. Разликата между часовете 08:45 ч. и 08:53 ч. в отделните части на АУАН не създава неяснота относно индивидуализираното деяние и не е от значение за регистрационния статус, който през този период не е променян. Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2 АПК.

Не се установява и твърдяното неизясняване на относимите обстоятелства при издаването на акта. Управлението на автомобила и прекратеният регистрационен статус са установени чрез непосредствена проверка и официална справка в информационната система. Последващото възстановяване на регистрацията не обосновава нарушение на задълженията по чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК при издаването на заповедта. От събраните доказателства не се установяват съществени административнопроизводствени нарушения, които да обусловят отмяна на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно приложената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г., за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а) – ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му. Максималният срок по гг) е шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП.

Член 175, ал. 3 ЗДвП предвижда лишаване от право да се управлява моторно превозно средство и глоба за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на

определените за това места.

От АУАН и официалните справки за регистрационния статус, преценени заедно с останалите доказателства, се установява, че на 29.05.2026 г. оспорващият обективно е управлявал автомобила при служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Управлението на моторно превозно средство с прекратена регистрация е управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Първоначалната регистрация, наличието на регистрационни документи и физическото наличие на табели не правят регистрацията действаща към момента на проверката. В тази част доводите в жалбата са неоснователни. Пзоваването на хипотезата на служебно прекратяване поради неизпълнение на задължение за регистрация след придобиване на автомобила също е неотносимо, тъй като в случая регистрацията е прекратена поради липса на задължителна застраховка, а не поради промяна на собствеността.

Неоснователно е възражението за липса на законово основание да бъде отнето СУМПС при управление на автомобил със служебно прекратена регистрация. Управлението на такъв автомобил осъществява обективната хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, за която е предвидено и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство и която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП. Причината за прекратяването на регистрацията не заличава тази самостоятелна правна последица.

Доводите за липса на уведомяване по чл. 574, ал. 10 КЗ и за незнание на оспорващия относно регистрационния статус не обосновават сами по себе си отмяна на процесната мярка. Те имат значение преди всичко за преценката на вината в административнонаказателното производство. Настоящото производство има различен предмет – съдебен контрол върху предварителна административна принуда до решаване на въпроса за отговорността. За първоначалното прилагане на мярката е необходимо да бъде установено описаното обективно поведение, а окончателното разрешаване на въпроса за виновното извършване на административното нарушение принадлежи на административнонаказателното производство. Поради това позоваването на чл. 53, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и на изискванията за издаване на наказателно постановление не е основание да бъде прието, че процесната заповед е незаконосъобразна. Тя не представлява наказателно постановление.

Наред с това, от обстоятелството, че мярката предхожда окончателното решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност, не следва принципна недопустимост на административната принуда или на предварителното изпълнение. Същите са изрично предвидени в чл. 171, т. 1, б. з) и чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Преценката за тяхната съразмерност следва да бъде извършена с оглед конкретните факти по делото.

Установяването на обективните признаци на нарушението обаче не освобождава съда от проверката дали приложената административна принуда съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция за вече извършено нарушение, а средство за предотвратяването или преустановяването му и за осигуряване безопасността на движението. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В случая към датата на проверката и издаването на заповедта – 29.05.2026 г., регистрацията на автомобила е била прекратена, а застрахователното покритие и регистрацията са възстановени впоследствие – на 15.06.2026 г. Следователно последващото отстраняване на противоправното състояние не позволява да се приеме, че то не е съществувало при издаването на акта.

Поради продължаващото действие на процесната мярка съдът следва да съобрази настъпилите нови факти от значение за делото по чл. 142, ал. 2 АПК и да провери дали административната

принуда продължава да изпълнява установената в закона цел. Възстановяването на регистрацията на 15.06.2026 г. в 13:27 ч. е удостоверено с официална справка от информационната система на МВР, а наличието на застрахователно покритие се установява и от представената полица. Това са факти, настъпили преди приключване на устните състезания и пряко относими към необходимостта от продължаване на ограничението. Позоваването единствено на общата превантивна функция на закона не е достатъчно, за да обоснове продължаване на ограничението независимо от отстраняването на конкретната причина за прилагането му.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП определя пределната продължителност на мярката до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Този максимален срок не освобождава административния орган и съда от задължението да съобразят принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Сключването на застраховка и възстановяването на регистрацията не заличават извършеното управление и не разрешават въпроса за административнонаказателната отговорност, но имат самостоятелно значение за необходимостта от продължаващото действие на административната принуда.

В тази връзка следва да бъде съобразена и практиката на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката на административната принуда съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за нейното прилагане, но и дали при конкретните факти тя действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК се съобразява дали защитимата от закона цел вече е постигната и дали продължаването на предварителното изпълнение е съразмерно. Посочените определения са постановени в производства по спиране на предварителното изпълнение и не разрешават спора за законосъобразността на заповедта по същество. Изводите им относно целта на мярката и значението на възстановената регистрация обаче са относими и към настоящата преценка за съразмерността на продължаващата административна принуда.

В разглеждания случай целта на закона – недопускане до движение на моторно превозно средство без надлежна регистрация и без задължително застрахователно покритие – е постигната на 15.06.2026 г. След тази дата продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не преустановява съществуващо противоправно състояние и не предотвратява конкретно установен риск от продължаване на същото нарушение. Ограничението на правата на жалбоподателя по този начин придобива санкционен характер и надхвърля необходимото за защитата на обществен интерес. Този резултат е несъвместим с чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че продължаващото действие на приложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

В този смисъл е и константната практика на настоящия съдебен състав, обективирана в Решение № 29666 от 24.07.2026 г. по адм. дело № 6891/2026 г., Решение № 26857 от 03.07.2026 г. по адм. дело № 5722/2026 г., Решение № 24172 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4124/2026 г., Решение № 24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г., Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г., Решение № 9800 от 12.03.2026 г. по адм. дело № 1095/2026 г., Решение № 24112 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4809/2026 г., Решение № 24104 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4810/2026 г. и Решение № 19488 от 19.05.2026 г. по адм. дело № 3745/2026 г. и др.

Разноски по делото не са претендирани от страна на жалбоподателя, поради което такива не

следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2232611/29.05.2026 г., издадена от командир на отделение при 02 Районно управление към Столичната дирекция на вътрешните работи.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: